

De Hogere Zeevaartschool Amsterdam groeit. Op de wal liggen de banen niet voor het oprapen en tandheelkunde doen in Polen is ook niet alles.

tekst MARLOES DE MOOR foto's DINGENA MOL

Les 1: wachten en zien te overleven

Johnno Berrevoets heeft het hoofd van een zeeman. Klein, stoer, felblauwe ogen. Pas twintig jaar, maar in zijn voorhoofd al ernstige lijnen. "Meneer ... als het nacht is, dan is het toch pikdonker op zee?" vraagt hij hees, met Amsterdamse tongval. Wat afwezig kijkt schipper Ton Vaes (52) hem aan: "Op zee? Jazeker."

Vaes zat midden in een enthousiast betoog dat hij graag wil afmaken: "Een zeeman kijkt niet naar de huizen of de bomen aan de skyline, maar naar het water. Dáár herken je de echte zeeman aan."

"Kijk eens hoe mooi het water is,"

zegt hij ter aanmoediging. Johnno zwijgt. Met een half oog kijkt hij naar het water. De eerstejaars aan de Hogere Zeevaartschool Amsterdam heeft allang gezien hoe mooi het is. De glinstering, de kleurschakeringen, de lome golfslag. Met zijn ellebo-

gen op de reling heeft hij minutenlang staan kijken naar de hekgolf. Maar nu zijn leraar de schoonheid ervan plotseling benoemt, lijken zijn gevoelens daarover algemeen te zijn geworden. Na een tijdje doorbreekt hij de stilte: "Meneer, wanneer gaan we eigenlijk 's nachts varen?"

Johnno Berrevoets is één van de tachtig eerstejaars die dit jaar zijn begonnen aan het instituut, opgericht in 1785. Elke donderdag leren eerstejaars de praktijk op de Gyrinus, het opleidingsschip van de school.

De studenten zullen over vier jaar afstuderen als maritiem officier. Die functie kan weer worden opgesplitst in de specialisaties stuurman of scheepswerktuigkundige.

Opleidingsmanager Henny Krul vermoedt dat de toegenomen belangstelling voor de zeevaartschool te maken heeft met de daling van het aantal beschikbare banen aan de wal. "Dan gaan mensen het op zee zoeken. Ook de cruisevaart is erg in opkomst."

Bovendien is er altijd nog een groot aantal jongens die het avontuur opzoeken en de wereldzeeën willen bevaren. "Vooral jongens," zegt Krul, want meisjes melden zich nauwelijks aan voor de opleiding.

Een wereldzee heeft Johnno nog niet bevaren. Wel is hij voor de tweede keer met vijf klasgenoten mee met de Gyrinus. Het schip is 25 meter lang en ligt aan de Prins Hendrikkade. Tijdens de vaart naar het Markermeer

Ook in de 21ste eeuw kan geen zeeman zonder de juiste knopen.

Veiligheid speelt een grote rol: uitleg over het persluchtmasker.

Navigeren voor eerstejaars. Links Johnno Berrevoets, in het midden Ton Vaes.

Ondanks alle elektronica blijft de verrekijker onmisbaar.